

че въ тѣхъ нѣма способностъ да се размножаватъ. Всѣко живо сѣщество може да произвежда само подобно на себе си отдѣлно и самостоятелно, което сѣщо така, отъ своя страна, може да произвежда себеподобно. Напримѣръ, като допускаме, че човѣшката душа се преселва, тя и въ тѣлото на безсловесното животно може да произведе себеподобно. Кѣде ще се преселва душата на умрѣлия човѣкъ, ако всѣко животно получава своето битие отъ друго нему подобно? Тогава само може да се допустне преселването на душата, ако животнитѣ не се размножаваха и ако тѣхнитѣ тѣла се намираха нѣкъде мъртви, които — поради разлѣчването на човѣшката душа отъ тѣлото — биха могли да бѣдатъ съживѣни. И така, това мнение само по себе си е несправедливо.

Остава да решиме: каква последица влѣче следъ себе си това мнение? Ако преселването на душата — както е казано по-горе при разрешаването на първия въпросъ — е допустнато на тази основа, че душата така се очиства отъ пороцитѣ си и по тоя начинъ се съединява съ Твореца си, трѣбва да допустнеме, че всичкитѣ души сѣ подвѣргнати на това очистване, защото нѣма човѣкъ безъ грѣхъ. Значи, добродетелнитѣ хора, както и порочнитѣ, за да се съединятъ съ Твореца си, трѣбва да преминатъ по единъ и сѣщъ пѣтъ. Тогава, кое е накарало Платонъ, Питагоръ и др. да проповѣдватъ нравственостъ? Въ такъвъ случай не е потрѣбно на човѣка да прави добро, защото — както въ тоя, така и въ противния нему случай — той е длѣженъ да се подвѣргне на едно и сѣщо изкушение (— очистване?) и, значи, както добродетелниятъ, така и порочниятъ получаватъ едни и сѣщи награди; защото добродетелниятъ трѣбва да се очисти само отъ не много пороци, а порочниятъ отъ много, който